

Олексій ЧУПРИНА (ВАСИЛЬЧУК):
**«ДЗЕРКАЛЬНІ ДЖЕРЕЛА
ВОЛИНІ З ДИТИНСТВА
ОБОЖНЮВАВ Я»**

У киянина Олексія Чуприни із Млинівщиною тісна сув'язь. Тут він деякий час трудився, тут залишилися його родинні корені, друзі, серед котрих один із найближчих - Микола Муляр. Зрештою, рідна земля дала і творчу наснагу. Олексій створив чимало поетичних образів Волині. Окремі з віршів цього циклу до уваги читачів.

ПОБАЖАННЯ КРАЯНАМ

Щоб на добро були багаті,
На задрість нашим ворогам,
До праці дужі та завзяті
Й передали іще синам:

Любов палку до свого краю,
Душевність, серця теплоту...
А, може, й більше. Я благаю:
Залиште спадщину таку!

БІЛЯ СТАВКА

Трава шовкова ніжно пестить ноги,
Зайшли у воду «хмари-баранці»,
Аж до долини тягнуться городи,
Де стоять верби, ніби вартові.

У осоці хлюпочуть каченята,
Рибалка з вудкою у човнику сидить,
Летить ватага горобців завзята
І тихо верболіз про віщось гомонить.

А на горбах село моє вродливе,
Що вікнами теж дивиться на став.
Моїй душі усе тут дуже миле,
Подібного ніде не зустрівач.

ПЕРШЕ КОХАННЯ

Ми вперше з тобою зустрілись
В далекі юнацькі роки.
На мене привітно дивились
Чарівнії очі твої.

Опісля не раз зустрічались,
І зустрічі святом були.
Але ми тоді не зізнались,
Що мали вже мрії одні.

Хоч кажуть люди і сам знаю -
Минуле в гості не прийде...
А я тебе не забуваю
І прошу - пам'ятай мене!

Останній раз ти проводжала
Мене далеко за село,
І про кохання слів чекала,
Та їх, шкодую, не було.

Донині сам себе картаю:
- Чому наважитись не зміг?
А щем у серці й досі маю,
Бо почуття оте зберіг.

Хоч кажуть люди і сам знаю -
Минуле в гості не прийде...
А я тебе не забуваю
І прошу - пам'ятай мене!